

Sygn. akt III AUa 40/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Horbulewicz
Sędziowie:	SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń SSA Bożena Grubba (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. E.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji A. E.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 października 2012 r., sygn. akt VIII U 1907/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 40/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lipca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. stwierdził, że A. E. podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu) z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresach od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 22 lutego 2010 r. oraz od dnia 4 marca 2000 r. do nadal.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony wnosząc o jej uchylenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przypisanych. W jego ocenie brak było podstaw do objęcia go w spornych okresach ubezpieczeniem społecznym, z uwagi na to, że pozwany organ w żaden sposób nie wykazał, ani nie udokumentował, aby wnioskodawca w tym okresie prowadził faktycznie działalność gospodarczą.

W odpowiedzi na odwołanie organ ubezpieczeniowy wniósł o jego oddalenie oraz

o zasądzenie od wnioskodawcy na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Gdańsku - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 31 października 2012 r. w sprawie VIII U 1907/11 oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu pierwszej instancji.

W dniu 1 listopada 2000 r. ojciec ubezpieczonego, J. E., złożył oświadczenie o ubezpieczenie A. E. jako domownika, w związku z pomocą w prowadzeniu gospodarstwa rolnego. Decyzją z dnia 27 listopada 2000 r. A. E. został objęty ubezpieczeniem społecznym rolników.

W okresie od 1 listopada 2000 r. do 22 lutego 2010 r. wnioskodawca prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą FIRMA (...) A. E.. Działalność ta została zarejestrowana w Urzędzie Gminy w S. pod numerem (...). Jej przedmiotem były usługi ślusarskie: wyrób, naprawa i konserwacja wyrobów z metali, wyrób konstrukcji metalowych, okuć, ogrodzeń metalowych wraz z ich montażem oraz innych elementów na potrzeby budownictwa oraz naprawa części mechanicznych maszyn i urządzeń.

Następnie w dniu 2 marca 2010 r. wnioskodawca zarejestrował w Urzędzie Gminy w S. działalność gospodarczą pod firmą (...) nazwa skrócona (...) pod numerem ewidencyjnym (...) m.in. w przedmiocie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, sprzedaży detalicznej części i akcesoriów do pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, wykonywaniem konstrukcji i pokryć dachowych, pozostałych specjalistycznych robót budowlanych, gdzie indziej niesklasyfikowanych.

Ubezpieczony figurował w ewidencji Urzędu Skarbowego w W. od 1 listopada 2000 r. do 22 lutego 2010 r. oraz od 4 marca 2010 r. do nadal jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą. Nie zawiadamiał o zawieszeniu działalności.

Decyzją z dnia 13 maja 2010 r. Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdził ustanie dla wnioskodawcy ubezpieczenia społecznego rolników od dnia 4 marca 2010 r., wskazując, że ubezpieczenie za okres prowadzenia działalności gospodarczej ubezpieczony winien kontynuować w ZUS Inspektorat w W.. Następnie decyzją z dnia 18 maja 2010 r. Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdził ustanie dla wnioskodawcy ubezpieczenia społecznego rolników w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 22 lutego 2010 r. i od 4 marca 2010 r., informując jednocześnie, że decyzja z dnia 13 maja 2010 r. została uchylona. Obie decyzje błędnie opiewały na imię ojca wnioskodawcy - J., jednak z ich treści wyraźnie wynikało, że dotyczyły A. E.. Wnioskodawca nie odwołał się od ww. decyzji. Nie dokonał też zgłoszenia obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej za okres wskazany w decyzji KRUS.

W dniu 20 lipca 2011 r. organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny był w zasadzie bezsporny pomiędzy stronami. Sąd Okręgowy ustalił go na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach pozwanego organu ubezpieczeniowego, których prawdziwości i rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania.

Sąd I instancji przywołał treść art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) i uznał, że analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że wnioskodawca w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 22 lutego 2010 r. oraz od dnia 4 marca 2000 r. do nadal prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą. Jednocześnie, z ostatecznej decyzji Prezesa KRUS z dnia 18 maja 2010 r. wynika, że w ww. okresach A. E. nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników.

Skoro, więc w spornych okresach ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników, to stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podlegał on z tytułu prowadzonej

przez siebie działalności gospodarczej obowiązkowo powszechnemu ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu i to od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia jej zaprzestania.

Odwołujący się w toku postępowania przed Sądem nie kwestionował samego faktu prowadzenia działalności gospodarczej, a jedynie podnosił, że po rozpoczęciu prowadzenia działalności podlegał on nadal ubezpieczeniu społecznemu jako rolnik i tak też był traktowany przez KRUS.

Sąd Okręgowy analizując treść art. 5a ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291 ze zm.) wskazał, że z akt ubezpieczeniowych wynika, iż wnioskodawca został zgłoszony do ubezpieczeń rolniczych

od 1 listopada 2000 r., w tym samym dniu rozpoczął też prowadzenie działalności gospodarczej. Nie ulega, więc wątpliwości, że wnioskodawca nie spełnił warunków wynikających z art. 5a ust.

1 ww. ustawy.

Zatem decyzja organu rentowego obejmująca wnioskodawcę obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej w okresach od dnia

1 stycznia 2001 r. do dnia 22 lutego 2010 r. oraz od dnia 4 marca 2000 r. do nadal jest prawidłowa.

W konkluzji, Sąd I instancji na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z przywołanymi wyżej przepisami orzekł, jak w sentencji wyroku.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony A. E. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, przez przyjęcie, że zebrany materiał dowodowy uzasadnia odmowę uchylenia zaskarżonej decyzji, mimo tego, że decyzja o wyłączeniu z ubezpieczenia społecznego rolników wydana została z naruszeniem przepisów prawa materialnego,

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 5a ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników przez przyjęcie, że prowadzenie działalności gospodarczej powoduje wyłączenie spod ubezpieczenia społecznego rolników,

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 8 k.p.a. w związku z art. 155 k.p.a. poprzez nieuchylenie decyzji, na mocy której nabył prawo z naruszeniem zasady zaufania obywateli do państwa,

- naruszenie art. 52 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez naruszenie ogólnej zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa i pominięcie naruszenia przez KRUS zasady *lex retro non agit*, a zatem bezprawności wydanej decyzji, a także uznanie, że niewłaściwie udzielona informacja przez urzędnika nie ma znaczenia w sprawie.

W związku z powyższym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie odwołania od decyzji organu rentowego i ustalenie, że po stronie ubezpieczonego nie istniał obowiązek ubezpieczenia społecznego, zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji wnioskodawca wskazał, że podleganie rolniczym ubezpieczeniom społecznym następuje z mocy prawa po zaistnieniu określonych ustawowo warunków i dlatego przyjmuje się, że decyzje administracyjne mają charakter jedynie deklaratoryjny.

To, że wnioskodawca nie odwołał się od decyzji Prezesa KRUS z dnia 18 maja 2010 r. pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia istoty niniejszej sprawy, która sprowadza się do ustalenia, czy podlega on obowiązkowym

ubezpieceniom społecznym, czy im nie podlega. Skoro, przez ponad 10 lat nie budziło wątpliwości organów emerytalnych to, że ubezpieczony podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników, to tym bardziej trudno jest pogodzić się z krzywdzącymi ich decyzjami. Skutkiem naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa materialnego pozbawiony został możliwości podlegania nadal ubezpieczeniu społecznemu rolników, na co zezwalają mu przepisy prawa z uwagi na wypełnienie przez niego przesłanek podlegania ww. ubezpieczeniu z mocy ustawy.

Apelujący podniósł, że art. 5a ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników pozwala na jednoczesne prowadzenie gospodarstwa rolnego i pozarolniczej działalności gospodarczej, lecz pod pewnymi warunkami. Ubezpieczony był rolnikiem zanim tak naprawdę rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej. Okoliczność ta umknęła uwadze Sądu Okręgowego, a w ocenie skarżącego ma ona decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia istoty sprawy.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania apelacyjnego była kwestia podlegania przez A. E. obowiązkowym ubezpieceniom społecznym (emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu) z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w okresach od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 22 lutego 2010 r. oraz od dnia 4 marca 2000 r. do nadal.

Sąd Okręgowy w prawidłowy sposób przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikającej z przepisu art. 233 k.p.c., nie popełnił też istotnych uchybień w zakresie ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej uzasadniających ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.

W konsekwencji Sąd odwoławczy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji uznał je za własne, nie widząc w związku z tym konieczności ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Na wstępie podkreślić należy, że w sprawie, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego, przedmiot oraz zakres rozpoznania i orzeczenie sądu pracy i ubezpieczeń społecznych wyznacza treść tej decyzji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNP 2000/15/601).

Zatem przedmiotem niniejszego postępowania jest decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 20 lipca 2011 r.

Odnosnie zarzutów naruszenie art. 8 k.p.a. w związku z art. 155 k.p.a. oraz art. 52 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników w związku z art. 123 o systemie ubezpieczeń społecznych wskazać należy, że nie podlegają one rozpoznaniu. Po pierwsze dotyczyły one decyzji z dnia 18 maja 2010 r. Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, która nie była przedmiotem niniejszego postępowania.

Po drugie wskazać należy, że Sąd dokonuje merytorycznej, a więc uwzględniającej przepisy prawa materialnego kontroli prawidłowości decyzji organu rentowego, natomiast jej wady wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed tym organem, pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania. Zasadę tę potwierdza to, że sąd orzekający w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych może stosować jedynie przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Należy także uwzględnić, że odwołanie od decyzji organu rentowego, aczkolwiek pełni rolę pozwu, nie podlega rygorom dla niego przewidzianym (art. 477¹⁰ k.p.c.). Wystarczy samo niezadowolenie z decyzji organu rentowego

i wyrażenie woli co do odmiennego rozstrzygnięcia, a rzeczą sądu jest wyjaśnienie, jakie żądanie wynikające z prawa materialnego praw lub zobowiązań adresata decyzji organu rentowego zostało zgłoszone w odwołaniu. Sąd nie może zatem, kierując się żądaniem wyrażonym wprost przez odwołującego się jako uchylenie decyzji lub stwierdzenie jej nieważności, poszukiwać rozstrzygnięcia w oparciu o przepisy postępowania administracyjnego. Orzeczenie takie powinno wskazywać w swojej podstawie na właściwe przepisy prawa materialnego i wyjaśniać merytoryczną przyczynę rozstrzygnięcia w nawiązaniu do sformułowanych w nich warunków nabycia prawa lub nałożenia obowiązku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2013 r., II UK 412/12).

Odnosząc się do podstawy prawnej zaskarżonej decyzji organu rentowego powołać się należy na art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych

(t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm. zwaną dalej u.s.u.s.), który stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą. Ponadto w art. 8 ust. 6 pkt 1 u.s.u.s. wskazano, iż za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą uważa się osobę prowadzącą tę działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych. Zgodnie z art. 12 ust. 1 u.s.u.s. obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Na podstawie art. 13 pkt 4 tej ustawy obowiązek ubezpieczenia powstaje z dniem rozpoczęcia działalności rodzącej obowiązki ubezpieczenia do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności.

Z akt sprawy wynika, że decyzją z dnia 18 maja 2010 r. Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego stwierdził ustanie dla wnioskodawcy ubezpieczenia społecznego rolników w okresie od 1 stycznia 2001 r. do 22 lutego 2010 r. i od 4 marca 2010 r.

Należy mieć na względzie, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego (za wyjątkiem pojedynczych orzeczeń, które zostały zanegowane w późnych orzecznictwie) decyzja organu rentowego o objęciu rolniczym tytułem ubezpieczenia ma charakter deklaratoryjny, czyli potwierdzający ubezpieczenie powstające z mocy prawa po spełnieniu określonych warunków

i dlatego organ ten ma prawo wydać decyzję korygującą z mocą wsteczną (*ex tunc*) uprzednio ustalony bezpodstawnie tytuł ubezpieczenia. Ta nowa decyzja wydana została nie dlatego, że nastąpiła zmiana w stanie faktycznym lub prawnym, ale dlatego, że ujawnione zostały istotne okoliczności istniejące przed wydaniem wcześniejszej decyzji, które od początku stanowiły przeszkodę do objęcia wnioskodawcy rolniczym tytułem ubezpieczenia społecznego (tak Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia: 9 czerwca 2008 r., II UK 312/07, OSNP 2009/21-22/294, 11 marca 2008 r., I UK 256/07, OSNP 2009/11-12/159; 19 września 2007 r., III UK 39/07, OSNP 2008/21-22/330; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 24 stycznia 2013 r., III AUa 1041/12, LEX nr 1281011).

Ponadto wskazać należy, że Sąd Najwyższego w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2008 r., III UK 47/08 OSNP 2010/5-6/80 wskazał, że rolnik objęty innym ubezpieczeniem społecznym przestaje podlegać ubezpieczeniu społecznemu rolników z mocy ustawy, niezależnie

od tego, że wcześniej spełniał przewidziane w art. 5a ustawy warunki do pozostania w tym ubezpieczeniu i ubezpieczenie to kontynuował. Wykluczenie możliwości „powrotu” do ubezpieczenia rolniczego rolnika, który po podjęciu działalności gospodarczej i w trakcie kontynuacji ubezpieczenia rolniczego został objęty innym ubezpieczeniem społecznym wynika z brzmienia art. 5a ustawy

o ubezpieczeniu społecznym rolników. Powołany przepis posługuje się sformułowaniem „podlega nadal temu ubezpieczeniu”, które nie oznacza nic innego jak nieprzerwaną kontynuację ubezpieczenia rolniczego. Ponowne włączenie do tego ubezpieczenia rolnika, który z niego „wyszedł” w związku

z podleganiem innemu ubezpieczeniu społecznemu, nie zostało przez ustawodawcę przewidziane bez ponownego spełnienia warunków określonych w art. 5a ustawy (por. także uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2006 r., III UK 46/06, OSNP 2007 nr 15-16, poz. 233). W rezultacie,

po odpadnięciu tytułu podlegania innemu ubezpieczeniu społecznemu w związku z wykonywaniem pracy na podstawie umowy zlecenia, rolnik prowadzący jednocześnie pozarolniczą działalność gospodarczą podlega ubezpieczeniu społecznemu z tytułu tej działalności na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 ustawy systemowej,

co powoduje wykluczenie podlegania przez niego ubezpieczeniu rolniczemu stosownie do art. 7 ust. 1 in fine oraz art. 16 ust. 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników.

W świetle powyższe wskazać należy, że decyzja Prezesa KRUS ma charakter deklaratoryjny, ale ujawnione zostały istotne okoliczności istniejące przed wydaniem wcześniejszej decyzji, które od początku stanowiły przeszkodę do objęcia wnioskodawcy rolniczym tytułem ubezpieczenia społecznego.

Art. 5 a ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (t.j. Dz.U. 2008 r., Nr 50, poz. 291 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym dnia 1 stycznia 2001 r. stanowił, że rolnik lub domownik, który podlegając ubezpieczeniu w pełnym zakresie z mocy ustawy, nieprzerwanie co najmniej 1 rok, podejmuje pozarolniczą działalność gospodarczą nie będąc pracownikiem i nie pozostając w stosunku służbowym, podlega nadal temu ubezpieczeniu. Rolnik lub domownik może podlegać innemu ubezpieczeniu społecznemu wówczas, gdy złoży Zakładowi lub Kasie oświadczenie, że chce podlegać innemu ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej, o ile spełnia w tym zakresie warunki określone w odrębnych przepisach.

Z okoliczności sprawy wynika, że wnioskodawca od 1 października 2000 r. został objęty ubezpieczeniem społecznym rolników jako domownik rolnika. Natomiast od dnia 1 listopada 2000 r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej.

Skoro ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników w pełnym zakresie z mocy ustawy, nieprzerwanie co najmniej 1 rok w chwili podjęcia działalności gospodarczej, to nie mógł on podlegać ubezpieczeniu społecznemu rolników i dlatego zasadnie organ rentowy objął go ubezpieczeniem społecznym jako osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą.

Odnosnie prowadzenia przez wnioskodawcę działalności gospodarczej wskazać należy, że z jej rozpoczęciem ściśle łączy się również obowiązek wpisu do ewidencji działalności gospodarczej. Wpis ma jedynie charakter deklaratoryjny, a nie - konstytutywny i nie kreuje bytu prawnego przedsiębiorcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 r., III UK 35/07, LEX nr 483284; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 4 grudnia 2007 r., VII SA/Wa 1578/07, LEX nr 496344). Jednakże określenie przez samego przedsiębiorcę daty rozpoczęcia działalności gospodarczej wpisywanej do ewidencji powoduje istnienie domniemania faktycznego, że z tą datą działalność gospodarcza została podjęta i jest prowadzona aż do czasu jej wykreślenia z ewidencji. Domniemanie faktyczne ma znaczenie dowodowe i może być obalone, co oznacza, iż czasookres prowadzenia działalności gospodarczej wynikającego z wpisu do ewidencji może być korygowany, lecz czynność ta musi być powiązana z wynikami postępowania dowodowego. W takiej sytuacji ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne.

Z akt sprawy wynika, że w okresie od 1 listopada 2000 r. do 22 lutego 2010 r. ubezpieczony A. E. prowadził pozarolniczą działalność gospodarczą pod firmą FIRMA (...) A. E., której przedmiotem były usługi ślusarskie: wyrób, naprawa i konserwacja wyrobów z metali, wyrób konstrukcji metalowych, okuć, ogrodzeń metalowych wraz z ich montażem oraz innych elementów na potrzeby budownictwa oraz naprawa części mechanicznych maszyn i urządzeń (zaświadczenie z dnia 20 maja 2011 r. – k. 48 a.r.).

Następnie w dniu 2 marca 2010 r. wnioskodawca zarejestrował działalność gospodarczą pod firmą (...) nazwa skrócona (...) m.in. w przedmiocie konserwacji i naprawy pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, sprzedaży detalicznej części i akcesoriów do pojazdów samochodowych, z wyłączeniem motocykli, wykonywaniem konstrukcji i pokryć dachowych, pozostałych specjalistycznych robót budowlanych, gdzie indziej niesklasyfikowanych (zaświadczenie z dnia 31 maja 2010 r. – k. 20-22 a.r.).

Ubezpieczony figurował w ewidencji Urzędu Skarbowego w W. jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą w okresie od 1 listopada 2000 r. do 22 lutego 2010 r. oraz

od 4 marca 2010 r. do nadal (pismo z dnia 8 czerwca 2010 r. – k. 30 a.r.).

Ponadto okoliczność wykonywania przez wnioskodawcę pozarolniczej działalności gospodarczej w spornym okresie została potwierdzona przez E. E., matkę ubezpieczonego, która posiadała bezpośrednią wiedzę w tym zakresie (zeznania świadka E. E. – k. 28 -29 a.s.).

Podkreślić trzeba, że zasada ochrony praw nabytych określona w art. 2 Konstytucji RP, na którą powołuje się apelujący, dotyczy praw słusznie nabytych, co nie miało miejsca w jego sytuacji.

W świetle powyższego uznać należało, że wyrok Sądu pierwszej instancji odpowiada prawu, albowiem bezzasadne okazały się zarzuty podnoszone przez skarżącego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

SSA G. Horbulewicz SSA I. Krzeczowska-Lasoń SSA B. Grubba